

TELEVÍZNY SERIÁL STANICE FOX

BLAKE CROUCH

Mestečko

Wayward Pines

POSLEDNÉ MESTO

3. časť trilógie

**ZELENÝ
KOCÚR**

Mestečko Wayward Pines

POSLEDNÉ MESTO

napísal

BLAKE CROUCH

**ZELENÝ[®]
KOCÚR**

Charaktery a udalosti, ktoré sú v knihe zobrazené, sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, či už žijúcimi, alebo nežijúcimi, je čisto náhodná a nie je zámerom autora.

Z anglického originálu Blake Crouch: *The Last Town* (Thomas & Mercer, 2013)
preložila Zuzana Filadelfi

Použitý úryvok: Biblia. Písmo Sväté Starej a Novej zmluvy. Slovenská evanjelická cirkev a.v. v ČSSR v Spojených biblických spoločnostiach, Londýn, 1979, Liptovský Mikuláš: 1978. ISBN 0564032220.

Zodpovedná a jazyková redaktorka: Lujza Bakošová

Translation © 2017 by Zuzana Filadelfi

WAYWARD PINES © 2015 BLUEBUSH PRODUCTIONS, LLC.
ALL RIGHTS RESERVED. FOX TM FOX AND ITS RELATED ENTITIES.
ALL RIGHTS RESERVED

Foto na obálke © 2015 Fox Broadcasting Company

THE LAST TOWN by Blake Crouch Copyright © 2014

Slovak edition © 2017 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s. r. o.
www.zelenykocur.sk
Grafická úprava: Design Amorandi

Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' alebo ukladať vo vyhľadávacom systéme, prenášať v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom elektronicke, mechanicky, kopírovaním, nahrávaním alebo iným spôsobom rozširovať bez predchádzajúceho výslovného písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-89761-42-5
EAN 9788089761425

Mojim anjelikom, Annslee a Adeline

O KNIHE POSLEDNÉ MESTO

Vitajte v poslednom meste na zemi, vo Wayward Pines.

Nie je to ani mesiac, čo agent tajnej služby Ethan Burke pricestoval do zdanlivo idylického mestečka Wayward Pines v štáte Idaho. Obyvateľom tu nalínajú celý život. Vyberú im, s kým a kde žiť. Určia prácu. V škole deťom vtĺkajú do hlavy, že zakladateľ mesta David Pilcher je boh. Nikto stadiaľ nesmie odísť. Dokonca i myšlienka na odchod končí fatálne.

Šerif Ethan Burke objavil ohromujúce tajomstvo o tom, čo sa nachádza za elektrickým plotom, ktorý obklopuje mestečko Wayward Pines a chráni ho pred desivým svetom za ním. Je to tajomstvo, ktoré drží všetkých obyvateľov pod kontrolou blázna a pod dohľadom armády jeho prívržencov. Toto tajomstvo sa chystá vtrhnúť spoza plotu a vyhladiť i posledný, krehký pozostatok ľudstva.

Záver trilógie Mestečko Wayward Pines – dokonca aj veľká televízna udalosť, ktorá debutovala v lete 2014 na stanici FOX, – vás doslova prílepí k románu od prvej až po poslednú stránku.

Takto odpovedal Hospodin Jóbovi z búrky:

Božia reč: „Ktože to je, kto zatemňuje môj zámer nevedomými slovami? Opáš si teda bedrá ako hrdina; budem sa ťa pýtať a ty ma poučíš.“

„Kde si bol, keď som kládol základy zeme? Povedz, ak niečo o tom vieš! Kto určil jej rozmery? Veď to vieš! Kto nad ňu natiahol šnúru, aby ju zmeral? Do čoho zapustili jej podstavce, alebo kto položil jej uholný kameň, keď ranné hviezdy spoločne jasali a všetci Boží synovia radostne výskali?“

KNIHA JÓBOVA 38: 1 – 7 (EVANJELICKÝ PREKLAD)

**SME POSLEDNÍ SVOJHO DRUHU, KOLÓNIA
ĽUDSKÝCH BYTOSTÍ NARODENÁ NA ZAČIATKU
DVADSIATEHO PRVÉHO STOROČIA.
ŽIJEME V HORÁCH, KTORÉ SA KEDYSI NACHÁDZALI
V ŠTÁTE IDAHO, V MESTEČKU WAYWARD PINES.
NAŠE SÚRADNICE SÚ 44 STUPŇOV, 13 MINÚT,
O SEKÚND SEVERNE A 114 STUPŇOV, 56 MINÚT,
16 SEKÚND ZÁPADNE.
POČUJETE NÁS?**

*- úryvok nahrávky a morzeovky vysielaných rádiovým prenosom
prostredníctvom krátkych vĺn ako nepretržitá slučka počas
posledných 11 rokov zo superstavby v meste Wayward Pines.*

PROLÓG

DAVID PILCHER

SUPERSTAVBA
WAYWARD PINES
PRED ŠTRNÁSTIMI ROKMI

Otvorí oči.

Je mu zima.

Chveje sa.

V hlave mu pulzuje.

Nad sebou vidí stáť niekoho v chirurgickej maske, snaží sa zaostriť.

Netuší, kde sa nachádza, a čo je dôležitejšie, ani kto je.

Maska sa skloní k jeho ústam.

Ženský hlas ho súri: „Dlho a zhlboka sa nadýchnite a pokojne dýchajte ďalej.“

Plyn, ktorý dýcha, je teplý, čistý, koncentrovaný kyslík. Steká mu priedušnicou rovno do pľúc a zasahuje ich návalom tepla. Napriek tomu, že žena má prikryté ústa, vníma, že keď sa ponad neho nakláňa, očami sa usmieva.

„Lepšie?“ pýta sa.

Prikývne. Zaostruje na jej tvár. A jej hlas... Niečo mu pripomína. Nie samotný tón, ale ten pocit, ktorý z neho vyžaruje. Ochránujúci. Skoro až rodičovský.

„Bolí vás ešte hlava?“ pýta sa.

Prikývne.

„Čoskoro sa budete cítiť lepšie. Viem, teraz ste dezorientovaný.“

Prikývne.

„To je úplne normálne. Viete, kde sa nachádzate?“

Pokýva hlavou.

„Viete, kto ste?“

Pokýva hlavou.

„Aj to je v poriadku. Krv v žilách vám prúdi približne tridsaťpäť minút. Zvyčajne to trvá niekoľko hodín, kým nájdete pôdu pod nohami.“

Upríe zrak na svetlá nad sebou: dlhé halogénové, svietia príliš.

Otvorí ústa.

„Teraz nerozprávajte. Chceli by ste vysvetlenie, čo sa vám stalo?“

Prikývne.

„Vaše meno je David Pilcher.“

Zdá sa mu, že táto informácia znie celkom pravdivo. Cíti, že je to jeho meno, ale nemôže ho nijako uchopiť – prinajmenšom tak, ako hviezdzu patriacu na oblohu.

„Nie ste v nemocnici. Nemali ste ani autohaváriu, ani infarkt. Nič podobné.“

Chce povedať, že sa nemôže hýbať. Že sa cíti studený ako mŕtvola a vystrašený.

Žena pokračuje: „Prebudili ste sa z umelého spánku. Vaše vitálne funkcie sú v poriadku. Spali ste tisícsedemsto rokov v jednej zo suspenzačných jednotiek, ktoré ste sám vytvorili. Všetci sme nadšení. Váš experiment fungoval. 79 % posádky sa zachránilo. Lepšie ako plán a žiadne kritické straty. Gratulujem.“

Pilcher žmurká na svetlá a leží na nemocničnej posteli.

Monitor srdca, na ktorý je pripútaný, začne pípať rýchlejšie, nie však zo strachu či stresu.

Vzrušením.

Do piatich sekúnd mu všetko došlo.

Kto je.

Kde je.

Prečo je.

Ako keď kamera urobí záber.

Pilcher zdvihne ruku – ťažkú ako kus žuly – a masku z tváre si odhrnie. Zahľadí sa na zdravotnú sestru. Po prvý raz za posled-

ne dve tisícročia rozpráva, chrapľavo, ale jasne: „Vyšiel už niekto von?“

Aj ona si odhrnie masku. Je to Pam. Má dvadsať rokov a vyzerá ako prízrak, lebo sa prebudila zo svojho dlhého, predĺženého spánku.

A pritom... stále krásna.

Usmeje sa. „Viete, že by som to nedovolila, David. Čakali sme na vás.“



O šesť hodín neskôr je Pilcher na nohách, neisto sa pohybuje chodbou Úrovně 1, obklopený Tedom Upshawom, Pam, Arnoldom Popom a mužom, ktorý sa volá Francis Leven. Levenova oficiálna funkcia je technik superstavby a hovorí ako verklík:

„Pred tisícšesťdesiatimi tromi rokmi bol trup archy raz porušený, ale senzory to zachytili.“

Pilcher hovorí: „Takže naše zásoby...“

„Práve prebieha súbor testov, ale zdá sa, že všetko je zachované.“

„Koľkí z posádky sa už prebudili?“

„Spolu s nami len ôsmi.“

Podišli k automatickým skleneným dverám, vedúcim do jaskyne veľkej jeden a pol milióna štvorcových metrov, ktorá slúžila ako skladisko zásob a dodávok na stavbu. Láska ju pomenovali ,archa', nepochybne to bola jedna z najväčších ambícií, ktorú naprojektoval a zostrojil človek.

Šíri sa tu vlhký, mineralizovaný smrad.

Obrovské okružle svetlá visia zo stropu a siahajú ďaleko do archy, až pokiaľ oko dovidí.

Prišli až k Humvee, ktoré parkovalo pred vchodom do tunela. Zrazu Pilcher zalapá po dychu a nohy sa mu v krčoch hrozivo podlamujú.

Pope šoféruje.

Žiarivky v tuneli ešte stále nie sú v prevádzke a Humvee sa plazí prikrym, asi pätnásťpercentným klesaním do hlbokaj tmy. Nič mu nesvieti na cestu, len diaľkové svetlá osvetľujú vlhké skalnaté steny.

Pilcher je vpredu vedľa svojho poskoka.

Dezorientácia je stále prítomná, ale ustupuje.

Jeho ľudia mu povedali, že umelý spánok trval tisícosemsto rokov, ale s každým ďalším nádychom sa mu to zdá menej a menej pravdepodobné. V skutočnosti má stále pocit, akoby ubehlo len pár hodín od poslednej novoročnej párty v roku 2013, keď on a celá jeho posádka popíjali šampanské Dom Pérignon, vyzliekli sa donaha a vyšplhali sa do svojich suspenzačných buniek.

Ako klesajú, tlak v ušiach sa postupne uvoľňuje.

Brucho sa mu trasie od nervozity.

Pilcher sa pozrie ponad plece a zahľadí sa na Levena sediaceho na zadnom sedadle. Je to svižný mladý muž s tvárou dieťaťa, ale s pohľadom vedca.

„Nie je nebezpečné dýchať v tejto atmosfére?“ pýta sa Pilcher.

„Zmenila sa,“ odpovie Leven, „ale, našťastie, len trochu. Dusík a kyslík sú stále jej hlavnými zložkami. Pozitívom je, že sa tu nachádza o jedno percento viac kyslíka a o percento menej dusíka. Skleníkové plyny sú opäť na takej úrovni ako v predindustriálnom období.“

„Dúfam, že ste už začali s odtlakovaním superstavby.“

„To bola predsa moja prvá povinnosť a prvé nariadenie. Už násavame vzduch zvonka.“

„Nejaké ďalšie podstatné informácie?“

„Ešte potrvá niekoľko dní, kým sa naše systémy naplno rozbehnú a uvedú do správneho chodu.“

„Kam nás umiestnili elektrónové hodiny v zmysle kresťanského kalendára?“

„Dnes je štrnásty február roku Pána 3813,“ pousmial sa Leven. „Všetkým prajem šťastného Valentína.“



Arnold Pope zaparkoval Humvee, lúče jeho reflektorov osvecujú náprotivnú stranu titánového portálu, ktorý chráni tunel, superstavbu a všetkých ostatných z predchádzajúceho sveta, ktorí v ňom spia.

Pope vypne motor, ale svetlá nechá zapnuté.

Kým všetci vystúpia z auta, Pope prejde dozadu a otvorí zadné dvere na kufri.

Vytiahne zo stojana brokovnicu.

„Dokelu, Arnie, stále si pesimista,“ povie Pilcher.

„To je predsa dôvod, pre ktorý mi platíte toľké prachy, či nie? Keby bolo na mne, už by tu bol s nami celý tím ochrankárov.“

„Vylúčené, tentoraz je to tajné...“

Leven poprosí Pam: „Neprekážalo by ti priniesť baterku?“

Keď zasvieti lúčom na koleso uvoľňujúce dvere portálu, Pilcher sa ozve: „Počkaj malý moment.“

Leven sa vystrie.

Pope k nemu podíde.

Ted a Pam sa k nemu otočia tvárou.

Pilcherov hlas stále škripe od liekov, ktoré ho prebudili do života. „Nenechajme si túto chvíľu len tak preklázať pomedzi prsty.“ Jeho ľudia si ho premeriavajú. „Rozumiete, čo sa vlastne stalo? Práve sme prišli na koniec tej najnebezpečnejšej a najodvážnejšej cesty v histórii ľudstva. Neprešli sme vzdialenosť. Ale cestovali sme v čase. Viete, čo na nás čaká za týmito dverami?“

Otázku nechá otvorenú.

Nikto ani neekne.

„Toto je pravé objavovanie.“

„Nie je mi to o nič jasnejšie,“ prehovorí Pam.

„Povedal som to už predtým, poviem to aj teraz. Toto je Neil Armstrong zostupujúci schodmi Apolla 11, aby sa postavil na mesiac po prvý raz v histórii ľudstva. Toto sú bratia Wrightovci skúšajúci lietadlo na Kitty Hawk. Kolumbus kráčajúci po pobreží Nového sveta. Ani netušíme, čo je na druhej strane tohto portálu.“

„Predpovedali ste, že ľudstvo vymrie,“ podotkne Pam.

„Áno, ale bola to len prognóza. Len predpoklad. Vôbec nemusí byť pravdivý. Vonku môžu stáť mrakodrapy vysoké tri tisíce metrov. Predstavte si človeka z roku 213 nášho letopočtu, ako vstúpi do roku 2013. Albert Einstein raz povedal, že najkrajšou vecou, ktorú môžeme zažiť, je tajomno. Všetci by sme si mali vychutnať tento moment.“

Leven prenesie svoju pozornosť na koleso, aby otvoril portál, a začne ním otáčať v protismere hodinových ručičiek.

Keď konečne zapadlo na správne miesto, prevrávi: „Pane, máte tú česť byť prvý.“

Pilcher sa priblíži k portálu...

Leven hovorí: „Je to táto západka, presne tu.“

Pilcher ju presunie.

Na malý moment sa nič nepohne.

Svetlá Humvee sú vypnuté.

Len skromný lúč Pamínej baterky sa prerezáva tmou.

Niečo pod nohami zastoná ako vrzgol starej lode.

Ťažké dvere sa zatrasú a so škripotom sa začnú otvárať.

A potom...

Svetlá sa rozlejú po chodníku a šíria sa ako žiarivá škvrna.

Pilcherovo srdce búši.

Je to najvzrušujúcejšia chvíľa jeho života.

Sneh švihá dovnútra pozdĺž chodníka a ako kosti zmrazujúca studená strela preráža do tunela. Pilcher prižmúri oči pred svetlom.

Keď sa jedenapolmetrový portál naplno otvorí, svet za ním zarámuje ako obraz.

Všetcividia balvanmi zasypaný borovicový les uprostred snežnej búrky.



Presunú sa do lesa a zanechávajú stopy v jemnom prášku.

Je tu ticho.

Zvuk padajúceho snehu je ako šepot.

Po dvesto metroch Pilcher zastane. Aj ostatní zastanú. Hovorí: „Myslím si, že toto je cesta do Wayward Pines.“

Stále stoja v hustom borovicovom lese, nikde naokolo ani stopa po ceste.

Pilcher vyberá kompas.



Stoja smerom na sever do údolia.

Nad nimi sa týčia borovice.

„Zaujímalo by ma,“ ozve sa Pilcher, „koľkokrát tento les vyhorel a znovu vyrástol.“

Je mu zima. Nohy ho bolia. Je presvedčený, že ostatní cítia takú istú slabosť, no nik sa nestázuje.

Brodia sa, až kým sa stromy nerozostúpia. Nemôže si byť vôbec istý, koľko prešli.

Keď sneh na chvíľu prestal padať, všimol si niečo, čo mu pripomínalo domov – majestátne steny útesov, ktoré takmer dvetisíc rokov obkolesovali mestečko Wayward Pines.

Prekvapilo ho, akú úlavu pocítil, keď tieto hory zbadal. Dve tisíc-ročia je dlhá doba v prípade lesov či riek, ale útesy sa na prvý pohľad zdajú byť nemenné. Ako starí priatelia.

Čoskoro stoja v mŕtvom centre údolia.

Nezostala tu žiadna budova.

Ani len ruiny.

Leven prehovorí: „Vyzerá to, akoby tu mesto ani nikdy nestálo.“

„Čo má toto znamenať?“ rozhorčí sa Pam.

„Čo má čo znamenať?“ spytuje sa Pilcher.

„Že príroda si tento priestor, túto krajinu vzala naspäť. Že mesto nadobro zmizlo.“

„Nemožné. Možno je Idaho len veľkou rezerváciou. Možno štát Idaho ani neexistuje. Musíme sa ešte veľa učiť o tomto novom svete.“

Pilcher sa obzerá po Popovi. Muž sa vzdialil asi dvadsať metrov na neďalekú čistinku, kde si kľakol do snehu.

„Čo je, Arnie?“

Zakýva Pilcherovi naspäť.

Keď sa skupina zhromaždí okolo Popa, ukáže im stopy v snehu.

„Ľudia?“ pýta sa Pilcher.

„Sú približne také veľké ako ľudské stopy, ale vzdialenosť medzi končatinami nie je podobná ľudskému rozostúpeniu končatín.“

„Ako to?“

„Čokoľvek to je, pohybovalo sa to na štyroch končatinách. Vidíte?“
Dotkne sa snehu. „Toto sú zadné končatiny. Tieto sú predné. Pozrite
na vzdialenosť medzi stopami. Toto je čertovský krok.“



V juhozápadnej časti údolia nájdú v hájiku z krovia dubov a osík zoskupenie kameňov vytrčajúcich zo zeme. Pilcher sa skloní, aby jeden z kameňov preskúmal, a odhrnie z neho sneh. Kedysi to bol kváder lešteného mramoru, do ktorého sa zahryzol zub času.

„Čo je to?“ pýta sa Pam a položí ruku na povrch ďalšieho podobného kameňa.

„Ruiny cintorína,“ odpovedá Pilcher. „Nápisy sú zvetrané. Toto je diné zostalo z Wayward Pines dvadsiateho prvého storočia.“



Vracajú sa domov, naspäť k superstavbe.

Všetci sú slabí.

Všetci sú uzimení.

Opäť začína snežiť, závoj bieloxy padá aj oproti na horizont útesov a na vždyzelené stromy.

„Ani sa necítim, ako by som bol doma,“ povie Leven.

„Prvá vec, čo urobíme, je,“ preruší ho Pilcher, „že vyšleme drony smerom na Boise, Missoulu a možno až do Seattlu. Budeme vedieť, či sa ešte niekde niečo zachovalo, či objavia nejaké známky života.“

Vracajú sa po svojich stopách späť do lesa. Ako ticho mierne dopadá na skupinu, v údolí za nimi narastá škrekot – slabý, prenasledujúci, odrážajúci sa od vrcholkov zapadnutých snehom.

Všetci sa zastavia.

Odpoveďou je ďalší škrek, i keď s nižšou intenzitou, ale obsahuje rovnaký mix smútku a agresie.

Pope otvorí ústa a hlas sa mu zasekne, keď z lesov okolo nich narastá hromadné množstvo škrekov.

Ponáhľajú sa snehom, najprv miernym behom. Ako sa škrek približuje, všetci zrýchľujú, až nakoniec šprintujú.

Sto metrov pred tunelom prestanú Pilchera poslúchať nohy a zastane, dolu tvárou sa mu leje pot. Ostatní dobehnú až k portálu. Vyšplhajú sa dovnútra, kričia naňho, aby bežal rýchlejšie, ich hlasy sa miešajú s vreskotom za ním.

Zahmlí sa mu videnie.

Obzrie sa.

Zbadá záblesky neurčitých pohybov, nejasné postavy ho prenasledujú, uháňajú štvornožky pomedzi borovice.

Lapá po dychu a myslí len na to: Zomriem hneď v prvý deň, ako som sa prebudil z umelého spánku do nového života.

Svet sčernie a tvár mu zrazu zmrzne.

Nestráca vedomie úplne.

Len leží tvárou v snehu neschopný pohybu.

Ako intenzita vreskotu narastá, zrazu sa z prachu dvíha. Zo svojej novej perspektívy, prehodený cez plece Arnolda Popa, vidí lesy klátiace sa za ním a premnožených humanoidov približujúcich sa do vzdialenosti takmer pätnástich metrov.

Pope ho prestrčí cez titánové dvere, a kým Pilcher dopadá na podlahu, Pope vlezie dovnútra.

Pilcherova tvár sa tlačí na studený betón.

Pope skríkne: „Vráťte sa! Zatvárame!“

Portál sa zabuchol naspäť.

Na druhej strane počuť zopár dutých úderov do kovu.

Pilcher je opäť v bezpečí a stráca vedomie.

Posledná vec, ktorú pred omdlením začuje, je hysterický hlas Pam, ktorá vykrikuje: „Čo, do riti, sú toto za stvorenia?“

I